

Het Beest

Een passage uit een preek van J.C. Philpot over Openbaring 14:12 – De lijdzaamheid en het geloof der heiligen, uitgesproken in 1868

Maar ik zei, dat ik enkele opmerkingen zou maken over de bijzondere noodzaak, waarom de heiligen lijdzaamheid nodig hebben, zoals aangeduid in de tekst door het woord 'hier'. Het zag de tijd tegemoet, waarin het beest zou worden geopenbaard, als het zou 'maken, dat het aan allen, kleinen en groten, en rijken en armen, en vrijen en dienstknechten, een merkteken geve aan hun rechterhand of aan hun voorhoofden.' Nu beweer ik niet, dat ik in staat ben te verklaren, wat het beest is, of wat zijn merkteken is, maar zover ik enig inzicht heb in het woord der profetie, geloof ik, dat wij het beest nog niet hebben gezien. Tenminste niet in zijn volkomen openbaring. Wellicht hebben wij zijn begin gezien in het pauselijke Rome, maar zijn volle ontwikkeling hebben wij nog niet gezien. Ik kan niet anders dan geloven, dat de een of andere ongeloofsmacht moet opstaan van een veel vreselijker en antichristelijker karakter, dan welke macht ook, die tot nog toe is verschenen, waarin het papisme wel eens kan opgaan, en dat het dan, als dit zal geschieden, in het bijzonder de tijd zijn zal voor de lijdzaamheid van de heiligen.

Maar deze punten wens ik te laten liggen, zoals ik u tevoren mededeelde, vanwege de grote onzekerheid, die er voor het ogenblik rust op deze profetische verklaringen. Als de tijd van het einde nadert, dan zullen beide, het beest en zijn merkteken, en het getal van zijn naam zo duidelijk zijn, dat de heiligen zullen weten, wie het is. En zij zullen hun lijdzaamheid tonen door zijn merkteken niet aan te nemen, maar zijn toorn te verdragen, door de geboden van God en het geloof van Jezus te bewaren.

De wederkomst

De laatste passage uit 'Beschouwingen over de heilige Menswording van de gezegende Verlosser' door J.C. Philpot

Uit het Engels vertaald. Is ook gepubliceerd in: 'En dit is het eeuwige leven, overdenkingen over de heilige menselijke natuur van de Zaligmaker', hfst. 15.

We nemen nu een ander onderwerp over onze gezegende Heere als zijnde ingegaan in de voorhoven Zijns heiligdoms. Hij is daar ingegaan als Voorloper van Zijn volk, zoals de apostel spreekt: 'Waar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus, naar de ordening van Melchizédek een Hogepriester geworden zijnde in der eeuwigheid' (Hebr. 6:20).

Hoe gezegend vertroostte de Heere Zijn bedroefde discipelen toen Hij tot hen zei: 'In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u een plaats te bereiden.' Hij is gegaan om te voren Zijn en hun eeuwige woning in bezit te nemen. Want Hij is opgevaren tot Zijn Vader en hun Vader, tot Zijn God en hun God. Hij heeft, als het ware, de hemel vervuld met nieuwe schoonheid, nieuwe blijdschap, nieuwe heerlijkheid. Zijn luisterrijke Godheid, schijnende door Zijn vlekkeloze en verheerlijkte Menswording verlicht de hemel met een bijzondere heerlijkheid. Want Hij heeft de strijd gestreden en de overwinning behaald. Hij heeft alle zinnebeelden van het Oude Testament vervuld. Volkomen voldaan naar het eeuwig voornemen van het verbond, God verheerlijkt door Zich te onderwerpen aan de hoogste gehoorzaamheid aan Zijn wil. Hebbende het werk volbracht hetwelk de Vader Hem gaf te doen, is Hij triomferend teruggekeerd naar de voorhoven der zaligheid om te ontvangen het loon Zijner vernedering, lijden en dood.

In Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk. Zijn heerlijke Persoon als Immanuël is het voorwerp van 's hemels lof en aanbidding geworden. De uitverkoren engelen, die Hij in hun staat bevestigd heeft, aanbidden Hem als God-Mens. En de geesten der volmaakte rechtvaardigen dienen Hem in gezelschap met het heir der engelen. Welk een gezicht had de heilige Johannes van

's hemels luisterrijke aanbidding (Openb. 5) toen hij de vier dieren en de vier en twintig ouderlingen voor het Lam neder zag vallen. Toen hij hun nieuw gezang hoorde en 'een stem veler engelen rondom den troon', 'zeggende met een grote stem: 'Het Lam Dat geslacht is, is waardig te ontvangen dé kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging' (Openb. 5:12).

De hemel zelf wacht op de volmaking van de grote verborgenheid der godzaligheid. Wanneer de ganse Kerk rond de troon samengebracht zal worden. Wanneer de bruiloft des Lams zal komen. Wanneer de Sluitsteen zal voortgebracht worden door de handen van het geestelijk Zerubbàbel met het uitroepen van; Genade, genade zij dezelve.

De aarde zucht onder het gewicht der zonden en smart. En de zielen van die onder het altaar zijn, die gedood waren om het Woord Gods, en om de getuigenis die zij hadden, roepen met grote stem: 'Hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet van degenen die op de aarde wonen?' (Openb. 6:9,10).

Nee, de tekenen der tijden roepen alle als met een stem uit dat het niet lang meer duren kan dat de Heere ten andere male gezien zal worden zonder zonden tot zaligheid.

En dit brengt ons tot het laatste punt, waarmede wij onze 'Beschouwingen over de heilige Menswording van de gezegende Verlosser' besluiten zullen. Zijn tweede komst, en de staat waarin Zijn volk dan gevonden zal worden, uitziende en Zijn wederkomst . verwachtende.

Toen de Heere heenvoer, daar Zijne discipelen het zagen, 'En alzo zij hunne ogen naar den hemel hielden, terwijl Hij heenvoer', volgden hun geloof, hoop en liefde Hem op de schijnende weg. Toen zij aldus Zijn luisterrijk heengaan aanschouwden, schenen zij al het andere over het hoofd te zien. Maar: 'Zie, twee mannen', twee hemelse wezens in menselijke gedaanten, 'stonden bij hen in witte kleding, Welke ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren' (Hand. 1:11). Het was alsof de engelen tot hen zeiden: 'Jezus, uw Meester, uw Hoofd, uw Koning, is niet voor eeuwig van u weggegaan. Hij zal - naar Zijn Eigen belofte - wederkomen in dezelfde luisterrijke Persoon als waarin Hij opgevaren is, in dezelfde Goddelijke en menselijke natuur, en op de wolken des hemels welke nu Hem uit het gezicht genomen hebben. Zie uit, waakt, wacht en bidt ondertussen hier om'.

Vanaf dat moment, heeft daarom altijd 's Heeren wederkomst een belangrijke plaats ingenomen in het geloof van de Kerke Christi, vooral in de begintijd van haar historie. Aldus horen we het Petrus meteen verkondigen: 'En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u te voren gepredikt is; Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw' (Hand. 3:20-21). Dat het daarna altijd een belangrijk punt was in de leer en getuigenis der apostelen is duidelijk uit de geïnspireerde brieven van het Nieuwe Testament, waarin het gedurig naar voren gebracht en erop geduid wordt. Dus, om niet teveel passages aan te halen: de apostel herinnert de Thessalonicenzen eraan 'hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden, om den levenden en waarachtigen God te dienen, En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten (1 Thess. 1:9-10). En hij zoekt hen onder hun verdrukking te vertroosten met de hoop op de eeuwige rust: 'Wanneer de Heere Jezus van den hemel' zal geopenbaard worden 'met de engelen Zijner kracht, Met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn' (2 Thess. 1:7-8). Ook wel om hen te bemoedigen onder hun verliezen met de zoete overtuiging 'dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, wederbrengen met Hen' (1 Thess. 4:14). Om dan uitziende te zijn, en te wachten op 's Heeren wederkomst was de bijzondere hoop en ondersteuning der heiligen oudtijds. Door dit vooruitzicht werden hun harten vertroost wanneer zij voorwaarts konden zien naar de heerlijkheid die geopenbaard zou worden bij de verschijning van Jezus Christus. Want zij wisten, dat als de Heere Jezus zou komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met Zijne engelen Hij verheerlijkt zou worden in Zijne heiligen: en wonderbaar worden in allen, die geloven (Matth.16:27; 1 Petr. 1:7; 2 Thess. 1:10).

Dit geloof en deze verwachting had een allergezegendste en blijvende werking op hun harten en levens. Hierdoor gevoelden zij dat ze vreemdelingen en pelgrims op de aarde waren. En dat hun Meester - beloofd hebbend dat Hij wederkomen zou - en daar het onzeker was in welke nachtwake

Hij zou komen, hun lenden omgord dienden te zijn en hun kaarsen brandende, en dat zij gelijk de mensen zouden zijn, die op hun heer wachten, wanneer hij wederkomen zal van de bruiloft, opdat als hij komt en klopt, zij hem terstond mogen opendoen (Luk. 12:36).

Wij zullen niet ingaan op de vraag over de natuur en omstandigheden van 's Heeren wederkomst, of de rechtstreekse gevolgen daarvan daar dit betwistbare punten zijn. Wij willen het onderwerp meer beschouwen met het oog op stichting dan om er een strijdpunt van te maken. Het is voor ons genoeg te geloven dat Jezus weer komen zal met al Zijn heiligen. En dat wanneer Hij komt het tot zaligheid en blijdschap voor Zijn vrienden zal zijn, en tot ondergang en verbijstering voor Zijn vijanden.

Wij zullen daarvoor, liever onszelf toespreken en de staat overwegen waarin de Kerk gevonden dient te worden, als verwachtende haars 's Heeren wederkomst.

Gedurende onze huidige leven moeten wij het lijdende beeld van Christus gelijkvormig zijn, en de doding van de Heere Jezus in het lichaam omdragen, ons sterfelijk lichaam zou geopenbaard worden. Ons huidig leven moet een leven zijn van beproeving, bezoeking en verzoeking, opdat we in de voetstappen van onze gezegende Heere mogen wandelen (Luk.22:20).

We moeten vervolgd worden door de wereld, veracht door belijders, aangevallen en verzocht door satan en het pad der verdrukking gaan opdat wij, als leden van Zijn verborgen lichaam mogen vervullen in ons vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus (Kol. 1: 24). Wij moeten drinken van Zijn drinkbeker en gedoopt worden waarmede Hij gedoopt is want: 'Dit is een getrouw woord; want indien wij met Hem gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven (2 Tim. 2:11). Wij moeten met Hem lijden: 'opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden' (Rom .8:17).

De wereld kende Hem niet. Deze haatte en versmaadde Hem, en zal ons haten en versmaden; 'want de dienstknecht is niet groter dan zijn heer'. 'Indien zij den Heere des huizes Beëlzebul hebben geheten, hoeveel te meer Zijn huisgenoten!' (Matth.10:25; Joh.15:18-19). Maar, het lijden zal niet altijd het deel van de Kerke Gods zijn. Er is een dag aanstaande dat Sion op zal staan uit het stof en haar sierlijke klederen aan zal doen, wanneer de bruiloft des Lams is gekomen, en het Zijn bruid en vrouw vergunt zal worden dat ze versiert zal worden in fijn linnen, rein en wit, en zij met haar Hoofd en Man, aan de bruiloft aan zal zitten (Jes.52:1-2). Dan zullen degenen die deelgenoten zijn geweest aan het lijden van Christus, deelgenoten zijn van Zijn heerlijkheid. Dan zal de rechtvaardige blinken als de zon in het Koninkrijk huns Vaders. De leraars (Eng. die wijs zijn) nu zullen blinken, als de glans des uitspansels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk (Dan. 12:3). Dan zal de verborgenheid Gods beëindigd worden, en zal er geen tijd meer zijn. Want alle vorige dingen van deze ellendige tijd-staat zullen weggegaan zijn (Openb. 10:6-7; 21:4).

Welnu, wat zou de staat van de Kerk zijn als uitziende en haastende tot de komst van de dag van God? En welke uitwerking zou deze gezegende waarheid op onze harten en levens hebben?

1. Ten eerste zou het ons verzoenen met verdrukkingen, daar we met de apostel zouden zeggen: 'Onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid' (2 Kor. 4:17). En wederom: 'Want ik houd het daarvoor, dat het lijden dezès tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden'. Gewogen in zo 'n weegschaal, wat zijn dan al onze verdrukkingen, ofschoon ze zo zwaar schijnen? Zijn ze inderdaad niet licht daar zij ons gelijkvormig maken aan het lijdende beeld Zijns Zoons, en het ons werkt een gans zeer uitnemend gewicht der heerlijkheid?

2. Het zou hemelse begeerten en geestelijke genegenheden op kunnen wekken, zoals de apostel zegt: 'Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten' (Fil. 3:20). Gelovigen worden vermaand deze wereld niet gelijkvormig te worden, maar veranderd te worden, door de vernieuwing haars gemoed (Rom.12:2). En om de dingen te bedenken die boven zijn, niet die op de aarde zijn (Kol. 3:2). Zij worden gezegd het vlees te kruisen met de bewegingen en begeerlijkheden (Gal. 24). En door de Geest de werkingen des lichaams te doden (Rom. 8:13). Het is waar dat wij ernstig gehinderd worden in het lopen der loopbaan die ons voorgesteld is. Want ook wij, die in dezen tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde. Daar wij een lichaam der zonden en

des doods om te dragen hebben, hetgeen voor ons een gedurige smart en plaag is, daar het vlees begeert tegen de geest zowel als de geest tegen het vlees, kunnen wij niet doen hetgeen wij willen (Rom. 7:24; 2 Kor. 5:4; Gal. 5:17).

Wij worden ook van alle kanten aangevallen door ontelbare verzoeking, moeten zowel menigmaal treuren over onze duisterheid, dodigheid, koudheid en ongeloof, als vanwege de verbergingen van 's Heeren aangezicht, en de afwezigheid van die gezegende vertrooster Die alleen de nedergebogen geest vertroosten kan.

Maar toch, hoewel het op zichzelf smartelijke hindernissen, speren in onze zijde en doornen in onze ogen zijn, blussen deze dingen niet volkomen dat overheersende deel van het vernieuwde hart om op te kijken en voorwaarts te zien naar een klaardere dag, wanneer de tranen van alle aangezichten afgewist zullen worden. Als dan een gezicht van de heerlijkheid van Christus verkregen, en Zijn wederkomst waar wordt door een levend geloof, kijkt de ziel over deze tijd-staat en alle zorgen en smarten van dit tranendal, naar die heerlijke dag wanneer zij volkomen gelijkvormig zal worden aan dit verheerlijkte beeld Christi, om nimmermeer tegen Hem te zondigen.

Bij Zijn wederkomst zal Hij ons onrein lichaam veranderen opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelfen kan onderwerpen (Phil.3:21). 'En dan zal bet woord geschieden dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning, Dood 'waar is uw prikkel? Hel 'waar is uw overwinning?' (1 Kor. 15:54-55).

Welnu, als deze dingen zo zijn, indien Jezus slechts voorgegaan is om een plaats voor ons te bereiden, en beloofd heeft dat Hij zal wederkomen en ons tot Hem zal nemen opdat ook wij zijn mogen waar Hij is (Joh. 14:3) zal dan deze hemelse waarheid - indien in een gelovig hart ontvangen - geen genadige invloed oefenen op onze dagelijkse wandel en leven?

Zo is tenminste het getuigenis van Johannes: 'Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. En een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is' (1 Joh.3:2-3).

Als wij door Goddelijk onderwijs geleid worden om te zien en waar te nemen dat deze tegenwoordige wereld een boze wereld is waarvan Christus kwam om ons te verlossen door Zichzelf te geven voor onze zonden (Gal. 1:4), gezien deze wereld onder de vloek en toorn van God ligt; en als wij waarnemen dat alles daarop verdorven is door zonde en smart, en een goede hoop hebben door genade - dat wanneer de Heere verschijnt, wij met Hem in heerlijkheid zullen komen - zou dit ons niet met hart en ziel van de wereld afscheiden, en ons ertoe leiden met Gods hulp en zegen, te wandelen het Evangelie betamelijk, en te spreken en handelen als een bijzonder volk, ijverig in goede werken?

Maar als we een algemeen overzicht over de belijdende kerk nemen, kunnen wij dan zeggen dat zo hun ondervinden wandel is? Zowel de wijze als de dwaze maagden slapen en sluimeren. Een koude lauwe belijdenis is overal overheersend. Aan alle kanten veel dwaling. Strijd en afscheiding krijgen wijd en zijd de overhand. En wij schijnen terecht gekomen te zijn in die laatste dagen waarin zware tijden ontstaan zullen.

Wij kunnen ons inderdaad niet verbazen dat de wereld is wat deze immer was, een vijand voor God en godvruchtigheid, begraven in vleselijkheid en dood, onwetend van haar ellende en ondergang, alsook onbekommerd over het vreselijk oordeel dat staat te wachten, en bijna gereed is te komen. Maar wij mogen ons terecht verbazen dat de Kerk van Christus - welke verklaart door het bloed des Lams gekocht te zijn - zo diep gezonken is, en zo weinig getuigt van het leven en de kracht der wezenlijke godsvrucht. Toch is dit enkel hetgeen wij, naar het Woord der Waarheid, te wachten hebben. De Heere Zelf zegt: 'Doch de Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?' (Luk. 18:8), En: 'Omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkouden (Matth. 24:12).

Dus in plaats van te verwachten dat de wereld geleidelijk aan beter en beter zal worden - zoals mensen ijdelijk dromen - of dat klare en heerlijke dagen de belijdende kerk staat te wachten, mogen

we eerder verwachten dat de dingen langzamerhand erger en erger worden met beiden, totdat Hij komt, Die te komen staat en niet zal achterblijven.

Maar Hij kome wanneer Hij wil, kome wanneer Hij mag, het zal de rechtvaardige wel gaan. 'Ulieden daarentegen, die Mijnen Naam vreest; zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijne vleugelen. En voor hen die naar Hem uitzien zal de Heere wederkomen zonder zonde tot zaligheid.

Hier dan, besluiten wij onze 'Beschouwingen over de heilige Menswording van de gezegende Verlosser', en kunnen alleen maar betreuren dat onze inzichten over dit allerheerlijkst onderwerp zo vaag geweest zijn, en onze uitdrukkingen daarvan zo gering en zwak. Maar zoals het dan is bevelen wij het de God aller genade. En indien het geweest is of zou zijn - op de een of andere manier - gezegend tot geestelijk profijt van Zijn volk, zij aan Hem, aan Hem alleen alle eer toegeschreven.

J.C. Philpot heeft een uitgebreide profetische verhandeling geschreven, 'De tekenen der tijden', welke is gepubliceerd in Nagelaten Brokken deel 6.

Het omvat een recensie over 'Apocalyptische schetsen', 'De tekenen der tijden', 'De Moslim en zijn einde', 'De christen en zijn hoop' en 'De toekomstige strijd tussen de volken van de aarde', door Dr. Cumming. In het Engels gepubliceerd in verschillende afleveringen van de 'Gospel Standard', 1854.

Een kleine passage: We kunnen eerlijk en naar waarheid zeggen dat het onderzoek van onvervulde profetie, naar de letter, nooit enige geestelijke troost aan ons hart geschonken heeft. Dit in onderscheid van de zoete ader van geestelijke bevinding die erin verborgen ligt, en die deze belijders nooit zien. Evenmin is dit onderzoek ooit tot enige zegen voor onze ziel geweest in een weg van gevoelige gemeenschap met de Heere.

We zeggen niet dat deze studie nooit voor anderen tot zegen is geweest. Sommigen van wie wij geloven dat ze kinderen van God zijn, hebben ons verteld dat zij het onderwerp heel nuttig vonden. Hun hart werd opgewekt en hun genegenheden werden merkbaar losgemaakt van de dingen van tijd en gevoel door de verwachting dat Christus' tweede komst nabij was. Mogelijk hebben anderen daarin dus een zegen gevonden, die ons niet gegeven is. We kunnen niet ontkennen dat dit ons altijd zeer heeft geïnteresseerd en nog steeds onze belangstelling wekt. Mogelijk geldt dat ook voor andere lezers. We moeten toegeven dat naast de persoonlijke bevinding veel onderwerpen van belang zijn voor Gods kerk. Bevinding is inderdaad het grote punt, het onmisbare element. Zonder bevinding is alle kennis beschouwend, dor en waardeloos. Soms mogen we echter verder zien dan onze persoonlijke bevinding en een blik werpen op de hoop en verwachting van de kerk. Dit is niet onverenigbaar. In een nieuwtestamentische gemeente worden de leden opgeroepen en soms bekwaam gemaakt om – naast hun eigen verdriet en vreugde – te wenen met de wenenden en zich te verblijden met de blijden, die met hen verbonden zijn in de christelijke gemeenschap. Zo mogen de leden van Christus' symbolische lichaam ook wenen en zich verblijden over het lijden en de hoop van de hele kerk.

Daarom dacht ik dat het onder de huidige omstandigheden aanvaardbaar en nuttig kan zijn om enige gedachten aan dit onderwerp te wijden. Hierbij is het echter niet onze wens en bedoeling om op strijdpunten in te gaan of dogmatische opvattingen op papier te zetten over een onderwerp dat zoveel discussie oproept. We willen slechts kort de algemene kenmerken noemen die het meest in overeenstemming zijn met de grote lijnen van de geopenbaarde Waarheid.